

СЪЩЕСТВУВА ЕДИН ЧОВЕК, КОЙТО ИМА НАВИКА ДА МЕ БИЕ С ЧАДЪР ПО ГЛАВАТА

Фернандо Сорентино

Съществува един човек, който има навика да ме бие с чадър по главата. Точно днес се навършват пет години от деня, в който започна да ме бие с чадър по главата. Отначало не можех да го понасям; сега съм свикнал.

Не знам как се казва. Знам само, че е обикновен човек, със сив костюм, прошарена коса и с незапомняща се физиономия. Срегнах го преди пет години, в една топла утрин. Четях вестник удобно разположен на пейка под сянката на едно дърво в Палермската гора. Изведнъж усетих, че нещо ме потупва по главата. Беше същият човек, който сега, докато пиша тези редове, продължава механично и безразлично да ме бие с чадър по главата.

В онзи момент, се обърнах, изпълнен с негодувание – той продължи да ми нанася удар след удар. Запитах го дали не е луд - никаква реакция. Тогава го заплаших, че ще извикам полицаи – изобщо не се стресна, продължи спокойно работата си. Поколебах се, но като видях, че няма намерение да се откъсва от заниманието си, станах и му ударих един юмрук в лицето. Човекът изстена леко и падна на земята. Надигна се веднага, но явно с големи усилия, и пак се залови мълчаливо да ме бие с чадъра по главата. Носът му кървеше и тогава ми стана жал за човека, дори изпитах угризения, че го бях ударил толкова силно. В интерес на истината, човекът изобщо не ме удряше истински с чадъра, по-скоро леко ме потупваше, съвсем безболезнено. Естествено, че дори тези потупвания са безкрайно неприятни. Всички знаем, че когато някоя муха ни кацне на челото, не изпитваме никаква болка – изпитваме досада. Е, онзи чадър беше една огромна муха, която на равни интервали кацаше на главата ми.

Убеден, че пред мен стои истински луд, реших да се махна. Човекът мълчаливо ме последва, без да спира да ме бие. Тогава хукнах да бягам (тук трябва да отбележа, че малко хора могат да се мерят с мен по бързина). Той се втурна да ме преследва в отчаян опит да ми нанесе някой удар. Моят мъчител се задъхваше, задъхваше, задъхваше и пъшкаше толкова, че в един момент си помислих, че ако продължи да тича, скоро ще се строполи мъртъв на място. Затова преминах от бегот в умерен ход. Погледнах го. На лицето му не се четеше ни благодарност, ни укор. Само продължаваше да ме бие с чадър по главата. Хрумна ми да отида в участъка и да кажа: “Господин полицаи, този човек ме бие с чадър по главата.” Безпрецедентно. Полицията щеше да ме изгледа подозрително, да ми поиска документите, да почне да ми задава неудобни въпроси, а накрая нищо чудно и да ме арестува.

Сметнах, че май най-добре е да си ходя вкъщи. Взех автобус 67. Той, без да спира да ме бие, се качи след мен. Седнах на първата седалка. Той застана прав до мен – с лявата ръка се държеше за лоста, с дясната неумолимо размахваше чадъра. Отначало пътниците само се споглеждаха и подсмиваха. Шофьорът взе да ни наблюдава в огледалото. Постепенно смехът на хората прерасна в кикот, кикот гръмък и нескончаем. Аз, от срам, пламтах като божур. Моят преследвач, явно много над тези неща, продължаваше да удря.

Слязох, слязохме, на Пасифико, на моста. Вървахме по булевард Санта Фе. Всички се обръщаха и ни зяпаха глупаво. Идеше ми да им кресна: “Какво сте ни зяпнали, тъпаци такива? Да не би никога да не сте виждали да бият някого с чадър по главата?” Но се сетих, че в действителност едва ли някога са виждали такова чудо. Пет-шест деца тръгнаха след нас, надавайки бесни крясъци.

Но аз имах план. Щом стигнех у дома, щях ловко да му затръшна вратата под носа. Не успях – той ме изпревари, с твърда ръка сграбчи дръжката, понапъна се и влезе с мен.

Оттогава не е спирал да ме бие с чадъра по главата. Доколкото ми е известно, никога не е спал и нищо не е ял. Стига му това, че ме бие. Навсякъде е с мен, дори в най-интимните моменти. Спомням си, че в началото ударите ми пречеха да заспя; сега си мисля, че без тях би ми било невъзможно да спя.

Така или иначе, отношенията ни не винаги са били добри. Колко пъти и как ли не съм го молил да ми обясни поведението си. Напразно – безмълвно продължаваше да ме бие с чадъра по главата. Неведнъж съм го удрял с юмрук, ритал съм го и , Господ да ми прости, дори съм му посягал с чадър. Той приемаше ударите кротко, приемаше ги просто като част от работата си. И това е именно най-изумителната черта на неговата личност – тази спокойна увереност в делото, тази липса на омраза. Накратко, убеждението, че изпълнява тайна и висша мисия.

Въпреки липсата на физиологични нужди, знам, че, когато го удрям, изпитва болка, знам, че е слаб, че е смъртен. Знам също, че един куршум би ме освободил от него. Само не знам за кого трябва да е куршума – за него или за мен. Чудя се и дали, когато и двамата вече сме мъртви, няма да продължава да ме бие с чадър по главата. Както и да е, цялото това умуване е безполезно – признавам, че не съм способен да го убия, нито да се самоубия.

От друга страна, наскоро разбрах, че не бих могъл да живея без неговите удари. Сега, все по-често, ме гризе едно предчувствие. Нова мъка ме гнети, гнети ме мисълта, че може би точно, когато най-много се нуждая от него, този човек ще си тръгне и повече не ще изпитам онези нежни потупвания с чадъра, благодарение на които спях така дълбоко.

EXISTE UN HOMBRE QUE TIENE LA COSTUMBRE DE PEGARME CON UN PARAGUAS EN LA CABEZA

Fernando Sorrentino

Existe un hombre que tiene la costumbre de pegarme con un paraguas en la cabeza. Justamente hoy se cumplen cinco años desde el día en que empezó a pegarme con el paraguas en la cabeza. En los primeros tiempos no podía soportarlo; ahora estoy habituado.

No sé cómo se llama. Sé que es un hombre común, de traje gris, algo canoso, con un rostro vago. Lo conocí hace cinco años, en una mañana calurosa. Yo estaba leyendo el diario, a la sombra de un árbol, sentado en un banco del bosque de Palermo. De pronto, sentí que algo me tocaba la cabeza. Era este mismo hombre que, ahora, mientras estoy escribiendo, continúa mecánica e indiferentemente pegándome paraguazos.

En aquella oportunidad me di vuelta lleno de indignación: él siguió aplicándome golpes. Le pregunté si estaba loco: ni siquiera pareció oírme. Entonces lo amenacé con llamar a un vigilante: imperturbable y sereno, continuó con su tarea. Después de unos instantes de indecisión y viendo que no desistía de su actitud, me puse de pie y le di un puñetazo en el rostro. El hombre, exhalando un tenue quejido, cayó al suelo.

En seguida, y haciendo, al parecer, un gran esfuerzo, se levantó y volvió silenciosamente a pegarme con el paraguas en la cabeza. La nariz le sangraba, y, en ese momento, tuve lástima de ese hombre y sentí

remordimientos por haberlo golpeado de esa manera. Porque, en realidad, el hombre no me pegaba lo que se llama paraguazos; más bien me aplicaba unos leves golpes, por completo indoloros. Claro está que esos golpes son infinitamente molestos. Todos sabemos que, cuando una mosca se nos posa en la frente, no sentimos dolor alguno: sentimos fastidio. Pues bien, aquel paraguas era una gigantesca mosca que, a intervalos regulares, se posaba, una y otra vez, en mi cabeza.

Convencido de que me hallaba ante un loco, quise alejarme. Pero el hombre me siguió en silencio, sin dejar de pegarme. Entonces empecé a correr (aquí debo puntualizar que hay pocas personas tan veloces como yo). Él salió en persecución mía, tratando en vano de asestarme algún golpe. Y el hombre jadeaba, jadeaba, jadeaba y resoplaba tanto, que pensé que, si seguía obligándolo a correr así, mi torturador caería muerto allí mismo.

Por eso detuve mi carrera y retomé la marcha. Lo miré. En su rostro no había gratitud ni reproche. Sólo me pegaba con el paraguas en la cabeza. Pensé en presentarme en la comisaría, decir: «Señor oficial, este hombre me está pegando con un paraguas en la cabeza». Sería un caso sin precedentes. El oficial me miraría con suspicacia, me pediría documentos, comenzaría a formularme preguntas embarazosas, tal vez

terminaría por detenerme.

Me pareció mejor volver a casa. Tomé el colectivo 67. Él, sin dejar de golpearme, subió detrás de mí. Me senté en el primer asiento. Él se ubicó, de pie, a mi lado: con la mano izquierda se tomaba del pasamanos; con la derecha blandía implacablemente el paraguas. Los pasajeros empezaron por cambiar tímidas sonrisas. El conductor se puso a observarnos por el espejo. Poco a poco fue ganando al pasaje una gran carcajada, una carcajada estruendosa, interminable. Yo, de la vergüenza, estaba hecho un fuego. Mi perseguidor, más allá de las risas, siguió con sus golpes.

Bajé —bajamos— en el puente del Pacífico. Íbamos por la avenida Santa Fe. Todos se daban vuelta estúpidamente para mirarnos. Pensé en decirles: «¿Qué miran, imbéciles? ¿Nunca vieron a un hombre que le pegue a otro con un paraguas en la cabeza?». Pero también pensé que nunca habrían visto tal espectáculo. Cinco o seis chicos empezaron a seguirnos, gritando como energúmenos.

Pero yo tenía un plan. Ya en mi casa, quise cerrarle bruscamente la puerta en las narices. No pude: él, con mano firme, se anticipó, agarró el picaporte, forcejeó un instante y entró conmigo.

Desde entonces, continúa golpeándome con el paraguas en la cabeza. Que yo sepa, jamás durmió ni comió nada. Simplemente se limita a pegarme. Me acompaña en todos mis actos, aun en los más íntimos. Recuerdo que, al principio, los golpes me impedían conciliar el sueño; ahora, creo que, sin ellos, me sería imposible dormir.

Con todo, nuestras relaciones no siempre han sido buenas. Muchas veces le he pedido, en todos los tonos posibles, que me explicara su proceder. Fue inútil: calladamente seguía golpeándome con el paraguas en la cabeza. En muchas ocasiones le he propinado puñetazos, patadas y —Dios me perdone— hasta paraguazos. Él aceptaba los golpes con mansedumbre, los aceptaba como una parte más de su tarea. Y este hecho es justamente lo más alucinante de su personalidad: esa suerte de tranquila convicción en su trabajo, esa carencia de odio. En fin, esa certeza de estar cumpliendo con una misión secreta y superior.

Pese a su falta de necesidades fisiológicas, sé que, cuando lo golpeo, siente dolor, sé que es débil, sé que es mortal. Sé también que un tiro me libraría de él. Lo que ignoro es si el tiro debe matarlo a él o matarme a mí. Tampoco sé si, cuando los dos estemos muertos, no seguirá golpeándome con el paraguas en la cabeza. De todos modos, este razonamiento es inútil: reconozco que no me atrevería a matarlo ni a matarme.

Por otra parte, en los últimos tiempos he comprendido que no podría vivir sin sus golpes. Ahora, cada vez con mayor frecuencia, me hostiga cierto presentimiento. Una nueva angustia me corroe el pecho: la angustia de pensar que, acaso cuando más lo necesite, este hombre se irá y yo ya no sentiré esos suaves paraguazos que me hacían dormir tan profundamente.